

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
χίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
αρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετὰ εἰκόνας, (συνέχεια), μυθιστ. ERNEST DU-
BREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ὑπὸ Φρειδερίκου Σου-
λιέ, (συνέχεια). — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά,
(συνέχ.), μετάφρ. Δμλ. — ΕΝ Τῇ ΘΥΕΛΛῃ, διήγημα μετάφρ. Χαρ. Α.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτὰ :

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Οὐχ ἦττον, βοηθουμένη ὑπὸ τῆς Βοε-
μῆς, ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς κλίνης· εἶτα δέ,
ἀφοῦ ἔρριψεν ἐπὶ τῶν ποδῶν τῆς σκέπα-
σματι κατεσχισμένον, ἡ Μίρσκα ἐξῆλθε,
κλείσασα ἐπιμελῶς τὰ παραπετάσματα
τῆς σκηνῆς.

— Ἐ! τώρα, Νασίμ, τί θὰ το κάμωμε
αὐτὸ τὸ κορίτσι; εἶπεν ἡ Μίρσκα.

— Ἐσὺρῶ κ' ἐγώ, μητέρα μου; ἀπήν-
τησεν ὁ νέος. Νὰ ἰδοῦμε.

— Ἄν ᾔηνε πλούσιος, ἐπανελάθεν ἡ γραῖα,
ἔμπορεῖ καὶ νὰ ὠφεληθοῦμε...

— Θὰ ἰδοῦμε, Μίρσκα... θὰ ἰδοῦμε.

Καί, ταῦτά εἰπὼν, ἀπεμακρύνθη σύν-
νους καὶ κατηφής.

Ἡ γραῖα παρετήρει αὐτὸν μειδιώσα.

Καταλιπὼν δὲ τὴν μητέρα του, ὁ νέος
διηυθύνθη πρὸς τὰς σκηνὰς καὶ διηγήθη
εἰς τινὰς τῶν ἐγκριτοτέρων ὑπηκόων του
τὸ συμβάν τῆς νέας.

— Δὲν μοῦ λέγετε καὶ σεῖς τώρα τί νὰ
κάμω αὐτὸ τὸ κορίτσι; εἶπε τελευτῶν ὁ
Νασίμ.

— Νὰ τὴν φυλάξης μὲ κάθε θυσίαν,
ἀπήντησε γέρων τις.

— Ἀλλὰ, ἄμα ἐξυπνήσῃ, θὰ ζητήσῃ
νὰ φύγῃ, νὰ ἐπανεύρῃ τοὺς συγγενεῖς της.

— Πρέπει νὰ τὴν κρατήσωμεν, ὑπέλα-
θεν ἄλλος τις. Πιθανὸν νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ
κάμμίαν φορὰν νὰ σώσωμεν ἀνέναν ἀπὸ
τοὺς συντρόφους μᾶς, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπιάνετο
ἀπὸ τοὺς ἰδικούς της... Τοῦλάχιστον,
ἂν ὄχι ἄλλο, θὰ τῆς κόψουμε τὸ κεφάλι, ἐκ-
δικούμενοι τὸν θάνατον τοῦ συντρόφου μᾶς.

— Θ' ἀκούσω τὰς συμβουλὰς σας, εἶ-
πεν ὁ Νασίμ. Καὶ ἔπειτα, εἶμαι καὶ ἐγὼ
αὐτῆς τῆς γνώμης. Λοιπὸν αὐρίον, ἀδελ-
φια, θὰ κάμωμεν τὴν ὁδοιπορίαν, τὴν ὁ-
ποίαν ἔχομεν ἀποφασίσαι.

Καί, ταῦτα εἰπὼν, ἐχαιρέτισεν αὐτοὺς
καὶ ἐκλείσθη εἰς τὴν σκηνὴν του.

Οἱ δὲ βοεμοὶ συνεζήτουν μέχρι τῆς ὥρας
τοῦ προγεύματος τὸ ἀπροσδόκητον συμ-
βάν τῆς Ζολάνδης· πρὸ πάντων δ' αἱ γυ-

ναῖκες ἀνέμενον ἀνυπομόνως νὰ ἴδωσιν
αὐτήν, καθόσον ἤκουσαν ὅτι ἡ νέα Γαλλίς
ἦτο ὠραία· ἰδίως δὲ μία ἐξ αὐτῶν σπου-
δαίως ἀνησύχει, νομίζουσα ὅτι εἶχεν ἤδη
κατακτήσει τὴν καρδίαν τοῦ ὠραίου Νασίμ.

Ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη πρὸ πολλοῦ ἀρχίσει
τὴν ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος συνήθη πορείαν του,
ὅτε ἡ Μίρσκα, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τινων
βοεμίδων, εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνήν, ἐν ᾗ
ἐκοιμάτο ἡ Ζολάνδη.

— Μητέρα, εἶπε μία ἐξ αὐτῶν ἀποτα-
θεῖσα πρὸς τὴν γραῖαν, αὐτὴ εἶνε πολὺ
ὠραία!...

— Βέβαια, παιδισάμου... ἀλλὰ ἔχει
μεγάλην ἀδυναμίαν καὶ φοβοῦμαι...

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσῆλθεν ὁ
Νασίμ.

— Λοιπὸν; ἠρώτησε τὴν μητέρα του.

— Κύτταξε... καὶ κρίνε.

Ὁ νέος ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην καὶ

δι' ἐταστικὸν βλέμματος ἐξήτασεν ἐφ' ἱκα-
νὴν ὥραν τὴν Ζολάνδην.

— Πάσχει, εἶπεν ἐπὶ τέλους. Ἀλλ' εἶμαι
ἐδῶ... Ἀφήσατέ μᾶς μόνους! εἶπεν ἐπι-
τακτικῶς πρὸς τὰς ἀκολουθούσας τὴν μη-
τέρα του νέας.

Αἱ νεαραὶ βοεμίδες ἀπεχώρησαν πά-
ραυτα.

— Πρέπει νὰ τὴν ἐξυπνίσωμεν, μητέρα,
ἐπανελάθεν ὁ νέος.

— Καὶ διατί;

— Πρέπει.

— Ἡ Μίρσκα ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς
Ζολάνδης.

— Ἡ νέα ἀνεσκήρτησεν. Ἦνοιξε τοὺς
ὀφθαλμούς καὶ προσήλωσεν αὐτοὺς μετὰ
προσοχῆς ἐπὶ τῆς βοεμῆς.

Εἶτα δέ, ὡσεὶ ἐπανερχομένη εἰς ἐκυτὴν,
ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου.

— ὦ!... ἐψιθύρισε μετὰ φρίκης...
ἐνθυμοῦμαι!...

Ἡ Μίρσκα ἔλαβε ποτήριον ὕδατος καί,
ἐξαγαγούσα ἐκ τινος κιβωτίου μικράν τινα
λάγηνον, ἔχυσεν ἐν τῷ ὕδατι σταγόνας

τινάς ἐκ τοῦ ἐν αὐτῇ περιεχομένου

— Πίε, εἶπε πρὸς τὴν νέαν, τείνουσα
αὐτῇ τὸ ποτήριον.

Ἡ Ζολάνδη ἐθεώρει αὐτὴν ἀκίνητος.

— Πίε σοῦ λέγω... μὴ φοβᾶσαι... θὰ
σοῦ κάμῃ καλὸ.

Ἡ νέα ἔλαβε τὸ ποτήριον καὶ ἐξεκένω-
σεν αὐτὸ μέχρι σταγόνας.

Πάραυτα δ' οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀνέλαβον
τὴν προτέραν ζωηρότητά των καὶ αἱ πα-
ρεικαί της τὴν συνήθη χροιάν των.

— Ἀχ! εἶπε στεναχάσας βαθέως, τώρα
αἰσθάνομαι καλλίτερα!

Ὁ Νασίμ ἐθεώρει αὐτὴν σιωπῶν, ἐνῶ
οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξέπεμπον φλόγας.

— Νέα, εἶπεν ἐπὶ τέλους, τώρα πρέπει
νὰ ἐμπιστευθῇς εἰς ἡμᾶς. Εὐρίσκεσαι με-

ταξὺ φίλων. Σεῖς οἱ χριστιανοὶ μᾶς κρί-
νετε πολὺ κακὰ... Μᾶς θεωρεῖτε κατα-

ραμένους... χειρότερα ἀπὸ σκύλους...
χειρότερα ἀπὸ κτήνη...

Ὅταν λοιπὸν
θὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τοὺς συγγενεῖς σου, θέλω

νὰ τοῖς εἰπῇς ὅτι ἀπὸ ἡμᾶς, τοὺς ἀνθρώ-
πους τοῦ δάσους, ἡρῆς βοήθειαν καὶ προς-

τασίαν καὶ εἰς ἀνταμοιβὴν δὲν σοῦ ἐξή-
τησαν εἰ μὴ μόνον νὰ τοὺς ἐνθυμήσαι.

Εἰς τοὺς παραμυθητικούς τούτους λό-
γους ἡ Ζολάνδη ἐμειδίασεν ἐπιχαρίτως καὶ

ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Νασίμ.

Ὁ νέος ἔλαβεν αὐτὴν καὶ τὴν ἔφερεν εἰς
τὴν καρδίαν του καὶ εἶτα εἰς τὸ μέτωπόν

του μετὰ τρόπον ἀγρίου μὲν, ἀλλ' οὐχ ἡτ-
τον κατὰ τι εὐγενούς.

Τότε ἡ Ζολάνδη διηγήθη τὰ θλιβερά
συμβάντα τοῦ βίου της. Δὲν ἀπέκρυψε τὸ

ἐλάχιστον οὔτε τὸν βίον, ὃν διῆγε μέχρι
τῆς μετὰ τοῦ Ὀλιβιέρου συναντήσεώς της,

οὔτε τὸν πρὸς αὐτὸν ἔρωτά της, οὔτε τὰς
φιβεράς ὑποψίας, αἵτινες ἐπεβάδρουν αὐ-

τὸν καὶ αἱ ὁποῖαι δυστυχῶς ἐφαίνοντο ἄ-
ληθεῖς. Διηγήθη τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρχοντος

Δὲ Ζιὰκ ἀπαγωγὴν της, τὴν ὑπὸ τοῦ Γου-
λιέλμου ἀπελευθερώσιν της, καὶ τέλος τοὺς

ἀναμέσον τῶν δασῶν φόβους της, τὸν ἀπελ-
πισμὸν της, τὰ δάκρυά της, τὴν λιποθυ-
μίαν της.

Ὁ Νασίμ καὶ ἡ μήτηρ του ἠκροῶντο
μετὰ μεγίστης προσοχῆς.

— Πτωχὴ νέα! εἶπε ὁ Νασίμ, πρέπει
νὰ ὑπέφερες πολὺ πραγματικῶς!... Καὶ

τώρα τί θέλεις ἀπὸ ἡμᾶς;.. Λέγε ἐλευθέρως.

— Θέλω νὰ με ὀδηγήσετε διὰ τινος
τῶν ἀνθρώπων σας, τὸν ὁποῖον ἐγὼ θ' ἄν-

ταμείψω, μέχρι τοῦ χωρίου Μονθλερύ...
Ἐκεῖθεν θὰ δυνηθῶ εὐκόλως νὰ ἐπιστρέψω
εἰς Παρίσιους.